

Κουμπάραις του τόν καρτεροῦν με τὰ γυαλιὰ γυμάτα
 Φλωριά κερνάει τὰ παιδιὰ καὶ γρόσια ταῖς κουμπάραις,
 Καὶ ταῖς κουμπαροπούλαις του ὄλο λιανοπαράδες.
 Στὰ δύο γυαλιὰ, ἔς τὰ τρεῖς γυαλιὰ ἔς τὰ τέσσαρα, ἔς τὰ πέντε
 — Κουμπάρα τὸ κρασί 'ν' πικρὸ καὶ τὸ γυαλί φαρμάκι
 — Σώπα, νουούλη, μὴν τὸ λές καὶ μὴν τὸ κουβεντιάζης.

40

Ἀπόψε εἶδα ἔς τὸν ὕπνο μου, εἶδα καὶ ἔς τ' ὄνειρό μου
 Ὅλο ποτάμι ἔπερασα καὶ πέρα δὲν ἐβγήκα.
 Καὶ μό' πρεσὶ τὸ πόσι μου κ' ἡ φούντα τοῦ φρεσιῶ μου.
 Εἶγα τ' Ἀντώνη, μ' εἶγατο τὸ ὄνειρον ὅπου εἶδα.
 Τὸ εἶς' εἶν' τὸ κεφάλι σου κ' ἡ φούντα 'ν' τὸ κορμί σου.

41

Τοῦ Ντρίτσα ἡ μάνα κάθεται τοῦ Καλιακούδα λέει
 Τοῦ Καρχαλίου ἡ ἀδελφή τοῦ σοῦρνει μυρολόγι.
 Νὰ χαμηλώναν τὰ βουνα νὰ φτίνωναν κ' οἱ κάμποι
 Νὰ βλεπα τὴν Τριπολιτσά καὶ τῆς Μηλιάς τὸν κάμπου,
 Νὰ ἰδῶ τὸν ἀδελφοῦλη μου τὸν δόλιον Καρχαλίον
 Ἡόσοι Τοῦρκοι τὸν πᾶν μπροστὰ καὶ πόσοι ἀπὸ πίσω.
 Χίλιοι τὸν πᾶν τὴν μιὰν μερὰ κ' ἄλλοι χίλιοι τὴν ἄλλη
 Σ' τῆ μέση πάγει ὁ γιοῦλης μου ὁ δόλιος Καρχαλίας
 Μὲ δύο κολλούραις ἔς τὸ λαιμό, μὲ σίδερα ἔς τὰ ποδία,
 Εἶχαν καὶ τὰ χερούλια του μὲ δύο λιναῖς δεμένα.
 Τραγοῦδα Καρχαλίο μου καὶ σὺ γραμματικέ μου
 Γιὰ ν' ἀκουσθῆ ἔς τὴ Ρούμελη νὰ ῥθῶν νὰ σὲ γλοτιώσουν
 Παιδιὰ σὰς πέφτω ἕνα ῥιτσῶ, σὰς πέφτω ἕνα μινάτι.
 Γιὰ ντὸς τε τὰ χερούλια μου μουδιάσαν τοῦ καῦμένου
 Γιὰ λῶστε καὶ τὰ ποδία μου κοπήκαν τοῦ καῦμένου,
 Καὶ καθάλατε τ' ἄτια σας, καὶ τὰ λαγωνικά σας,
 Καὶ βγάτε κ' ἀπολάτε με μὲς τῆς μηλιάς τὸν κάμπου.
 Κ' ὅπου μὲ φθάστε κόρτε με.

42

Τὸ ντέρτι ὀπόχω ἔς τὴν καρδιά φαρμάκι ἔχω ἔς τὰ χεῖλη.
 Δὲν ἔχω τίνας νὰ τὸ εἰπῶ τὸ ντέρτι τῆς καρδιάς μου.
 Νὰ σὰς τὸ εἰπῶ φηλά βουνα χιονίζει δὲν τ' ἀκούτε.
 Νὰ σὰς τὸ εἰπῶ θ α θ ε ι ἄ κ λ α ρ ι ἄ τρεῖς χρόνους δὲν θ'
 [ἀνυῆστε.
 Νὰ σὰς τὸ εἰπῶ βρουσούλαις μου ὄλαις τὸν Μάκι θὰ στήφτε.
 Νὰ σὰς τὸ εἰπῶ γιατάκια μου καὶ σεῖς παληὰ λημέρια
 Ὁ Κροῦσας δὲν ματάρχηται μὰ οὐδὲ λημέρι κάνει.
 Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ μωρὴ ἀδελφή ποτέ σου δὲν θὰ ἀλλάξης.
 Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ μανούλα μου σκιαζομαί μὴν πεθάνης.
 Δὲν ἤλθες μάνα νὰ μὲ ἰδῆς παρὰ ἔς τὸ δίκασμά μου
 Ποῦ μάνα μὲ δικάσανε τώρα ἔς τ' ἀλλαξομῆνια.
 Δὲν μὲ δικάσαν ξάμηνα, δὲν μὲ δικάσαν χρόνον,
 Μόν' μ' ἐδικάσαν τὴ ζωὴ ἔς τὴ φυλακὴ νὰ λυῖσω.
 Καὶ μὲ ξαναδικάσανε καὶ θε' νὰ μὲ χαλάσουν.
 Δὲν ἔν' πουλάει σὲ κλαρί σὲ κᾶνα κονταράχι
 Νὰ πάη νὰ πῆ τῆς μάνας μου, τῆς δόλιας μου γυναίκας
 Νὰ πάη τ' ἄσπρα ἀμέτρητα καὶ μὴν τὰ λογοριάζῃ
 Νὰ πάη νὰ κάμη ἀνχορὰ μέσα ἔς τὸ ὑπουργεῖο
 Νὰ μοῦ χαρίσουν τὴν ζωὴ γιὰ νὰ μὴ μὲ χαλάσουν,
 Τὴν καρμανιόλα ἐφέρανε ἔς τὴ μέση ἔς τὸ παζάρι
 Μαζώχτικαν οἱ ἄρχοντες, τῆς χώρας οἱ ἀφεντάδες
 Κ' ἐστρίλανε δύο μπύγιδες καὶ πᾶνε νὰ τὸν φέρουν.
 Κ' ὁ Κροῦσας τοὺς ἀγνάντευε ἀπὸ τὸ παραθύρι,
 Κ' ἀπὸ μακριὰ τοὺς χαιρετᾷ καὶ ἀπὸ κοντὰ τοὺς λέγει.
 Ποῦ πᾶτε βρέ βρωμύσκυλα καὶ σεῖς παλιομουρτάτες;
 Κροῦσα θὰ σὲ ζητάζουκε.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΘΕΑΤΡΑ.

Ἐπειδὴ παραδόξως τινὲς τῶν ἐν Ἀθήναις κυβερ-
 νώντων καὶ τῶν ἄλλων ἐπαγγελλομένων πολιτικῶν
 συνιστῶσιν ἐνίοτε παρ' ἡμῖν τὰ ξενόγλωσσα θεάτρα,
 πρὸς τέρψιν ἀπλῶς ὑπάρχοντα, κακῶς νοουμένην,
 πληροφοροῦμεν αὐτοὺς, ὅτι τὸ θέατρον ἐπενοήθη
 κατὰ πρῶτον ἐν Ἀθήναις πρὸ 24 περίπου ἑκατον-
 ταετηρίδων μᾶλλον πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ ἡ-
 θικὴν, οὐχὶ πρὸς τέρψιν, καὶ ὅτι τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ
 τῶν Ἀθηνῶν παιζόμενα δράματα, ἦσαν Ἑλληνικά,
 οὐχὶ Αἰγυπτιακὰ, ἢ Περσικὰ, ἢ Σκυθικὰ, ἢ ἄλλων
 συγχρόνων γλωσσῶν. Πληροφοροῦμεν αὐτοὺς ἔτι ὅτι,
 ἐπειδὴ τὰ δράματα παριστάνονται κατὰ πλάσιν καὶ
 ὑπόκρισιν, τὸ δὲ πλάστον θεωρεῖται πάντοτε ψευδὲς
 καὶ ἡ ὑπόκρισις ἀπάτη τις, οἱ τότε σοφοὶ τῶν Ἀ-
 θηναίων ἐλευσιολόγησαν τὴν κοινωνίαν, ἔτι ἐκ τοῦ
 θεάτρου μανθάνει οὐχὶ τὴν φυσικὴν ἀλήθειαν, τὴν
 τὰ πάντα σώζουσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρώπων,
 ἀλλὰ τὸ ἐναντίον τῆς ἀληθείας, ὑπερ φηκτικὸν τοῦ
 κοινοῦ.

Θέλομεν σήμερον ἡμεῖς τὰ θεάτρα παρὰ γνώμην
 ἐκείνων τῶν σοφῶν, ἀλλὰ θεάτρα ἑλληνικά, οὐχὶ
 ξενικά, καὶ ἐν αὐταῖς δράματα σύντομα, τραγικά, ἢ
 κωμικά, ἐκλεκτὰ κατὰ γλῶσσαν καὶ ἠθοποιητικὰ
 τοῦ λαοῦ, οὐχὶ μελοδράματα κατὰ τὸ παρὸν, γινόμε-
 να καὶ παιζόμενα μόνον πρὸς τέρψιν τινὰ τῶν θεα-
 τῶν κατὰ κερδοσκοπίαν κοινοβλαβῆ. Δεχόμεθα δὲ
 τὰ θεάτρα ἐντὸς μόνον τῶν κυριωτέρων καὶ πολ-
 λυανθρωποτέρων τῆς νέας Ἑλλάδος πόλεων, οὐκ
 εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ, Σύρον, Πάτρας, Τρίπολιν,
 Κέρκυραν, Ἀργαστόλιον τῆς Κεφαλληνίας, Ζάκυν-
 θον, Ἰωάννινα, Θεσσαλονίκην, Ἀδριανούπολιν, Φι-
 λιππούπολιν, Σοφίαν, Βάρναν, Κωνσταντινούπολιν,
 Σμύρνην, Μιτυλήνην, Λάρνακα τῆς Κύπρου, πρόσθε;
 ἂν θέλῃς, καὶ Ἀχρίδας καὶ Βιτώλια, καὶ Σέρβας, καὶ
 Λαμίαν καὶ Τράλλεις (Αἰδίνιον) καὶ πόλιν τινὰ
 τῆς Κρήτης, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς. Κατ' ἀρχὰς ἕμεις
 ἀρκοῦσι πρὸς τι ὄφελος τῆς ἡμετέρας κοινωνίας καὶ
 καλλιέργειαν τινὰ καὶ διάδοσιν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης
 τὰ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ βασιλείῳ ὑπάρχοντα θεάτρα (πε-
 ριλαμβανομένης τῆς Ἑπτανήσου ἐν τῷ βασιλείῳ) καὶ
 τὰ συστειτά καὶ ἀναμφιβόλως συστηθησόμενα μετὰ
 τινὰ χρόνον ἐν Σμύρνῃ, Βυζαντίῳ, Θεσσαλονίκῃ, Ἰωαν-
 νίνοις, Φιλιππουπόλει, Τραπεζοῦντι, Κύπρῳ, Κρήτῃ,
 Σάμῳ καὶ ἔπου ἄλλου.

Οἱ ἐπαγγελλόμενοι πολιτικοὶ καὶ φιλοθεάμονες
 τῶν Ἀθηνῶν ἠμέλησαν ἀξιοκατακρίτως τόσα ἤδη
 ἔτη τὸ ἐθνικὸν θέατρον, ἐνασχολούμενοι πολλοὶ ἐξ
 αὐτῶν μετὰ τῶν ἐνδοξοτάτων αὐλικῶν εἰς ἀρ-
 παγὴν θέσεων, ὑπουργείων, αἰσχροῦν ὠφελειῶν, πα-
 ρασήμων, βαθμῶν καὶ συμπόσια καὶ εἰς χοροὺς καὶ